

IZ SONČNE ZAMBIJE

Leto 17, Št. 3, Lusaka, Božič, 1985.

Niso imeli prostora in lačni so bili. Pastirji jim odstopijo od tega, kar imajo: Toplotu hleva, mleko in sir... Modri jih počastijo s svojim nepričakovanim obiskom. Kralji so mislili, da zlato pripada njim, a nebeški Oče ga je po njihovi ljubezni do Odrešenika dal svojemu Sinu na pot v Egipt. Naj vam, dragi sorodniki, prijatelji in dobrotniki Novorojeni dà zaupanje v Četovo dobroto, odstrani razdvojenost, razprši pekoče skrbi, ohranja v zdravju in vas blagoslavlja v letu 1986.

Slovenski misijonarji v Zambiji

RADKO RUDEŽ PIŠE IZ MUMBWE

Novembra meseca sem se dal na gradnjo vodnjaka v Mukulaikwi. Voda! Brez nje ni življenja. Obrnil sem se tudi na vlado za pomoč. Odgovorili so mi, da denarja nimajo, dali bi pa delavce, ki bi vodnjak skopali in ga zacementirali. Prevoz bi bil moj in seveda nabava materijala. Delavce sem vozil vsak ponedeljek na delo iz Mumbwe v Mukulaikwo. V petek pa nazaj. Imeli smo srečo. Medtem ko marsikje kopljejo zelo globoko, smo mi našli vodo že pri 13 metrih. Sedaj imamo pitno vodo, zalivali bomo pa tudi vrt in sadovnjak, brez česar ne sme biti nobena misijonska postaja. Še nikdar v življenju nisem tako garal, kot ta mesec.

Kot je p. Janez Mlakar napisal v zadnji številki "Iz sončne Zambije", smo sedaj trije Slovenci na isti postaji. To se v preteklosti še ni zgodilo. Bomo zavihali rokave in šli skupno na delo. Te dni je z nami p. Rozman, ki se je vrnil s počitnic. Povedal je novodošlima, kako si zamišlja smer svoje bivše župnije in predvsem to, kaj se je v osmih letih, kar je bil tu, naredilo.

John, stari katehist v Mukulaikwi se je naveličal dela in je odšel. Dobil sem pa novega, po imenu Espedito. Zavetnik proti lenobi. Kako lepo zadeto! Je silno priden. Že pred leti je bil katehist v drugi provinci. Tam so mu umrli štirje otroci. Zato se je preselil in pustil službo. Žalostna izkustva je pozabil, gleda v prihodnost. Posebno sem vesel, ker se na pridige pripravlja in obiskuje ljudi.

DAN IZ ŽIVLJENJA KATONDWEJSKEGA
ZUPNIKA.

Tretji december. Sveti Frančišek Ksaverij. Prvi svit naznani oblačen dan. Dobro. Vročina zmerna. Zrak poln vlage, mogoče bo pa le dež. Saj je že cel mesec zakasnil. Ob šestih imamo mašo. Drugod po svetu bi rekli: Ob nesramno zgodnjem času. Med mašo začne deževati. Nekoliko prezgodaj, ker nas na dvorišču čaka osemtonski tovornjak, ki ga je treba raztovoriti. Cement in opeka. Mobiliziram vse razpoložljive sile. Kljub rahlemu dežju je v eni uri vse pod streho. Dopoldne nadaljujem na pristavi. Včeraj smo zaklali bika in danes je treba oddati meso strankam. Stehtano in razrezano mora biti. Eden od vrtnarjev prinese košaro blatnega krompirja. Saj res! Včeraj sem naročil, naj ga izkopljejo, na dež nisem računal.. Sredi dopoldneva sem spet doma.

Nobena podružnica ni danes na programu. Zunaj dežuje, zato tudi po drva v gozd ne moremo. Pa saj je v hiši dovolj dela. Urejanje knjižnice gre že proti koncu in zato se najprej lotim le-te. Sredi popoldneva je dostojno urejena. Potem se lotim podstrešja. Že dolgo me je mikalo, da bi iz podstršnih starin uredil majhno muzejsko zbirko na verandi. Brskam po podstrešju in zbiram. Kaj vse bi predmeti mogli povedati! Prvi jezuitski misijonarji ob Zambeziju so jih pripeljali s seboj iz Evrope; še v prejšnjem stoletju. Iz parnika so jih v portugalski Beiri pretovorili na rečne ladje in jih vlekli v notranjost kontinenta, kjer so pristali na misijonu Miruru. Ko so leta 1910 Portugalci pregnali jezuite iz

svojih posesti, so se le-ti umaknili čez reko Luangwo - na angleško stran. S seboj so vzeli, kar so mogli in tako opremili novi misijon Kapoche. Toda tudi temu misijonu se je življenje kmalu izteklo. Pred dvajsetimi leti je bil opuščen. Z misijonarji so se izselile tudi častitljive "premičnine" in končale na podstrešju v Katončwe. Danes je dan njihove rehabilitacije. Bi radi videli zbirko? Pridite in pogledajte.

Zvečer sem utrujen, a zadovoljen. Toda dan še ni končan. Med večerjo potrka na vrata sel s podružnice Kaunga: "Pri nas se je zgodila nesreča. Ignacij Mwale je klestil drevo ob cerkvi in se pri tem ubil... Drvim tja, upajoč, da je mož živ. A ko pridem v vas, mi povedo, da je bil Ignacij na mestu mrtev. Vsa soseska je zbrana in jok se razlega po dolini. Pokleknejo in zmolimo žalostni del rožnega venca. Še p. Radko Rudež jih je učil. Le majhen ogenj daje nekaj svetlobe. Nad nami črno nebo in blesteče južne zvezde. Na obzorju neprestano bliskanje ožarja vence gora. In tukaj med slamnatimi strehami vasice kleči množica in moli za svojega sovaščana. Spomnim se na starine. Vsi njihovi lastniki so že zdavnaj odšli po plačilo. Toda seme, ki so ga vsejali, živi. Živi v ljudeh, ki vero in molitev jemljejo naravno, kot dihanje ali spanec.

Jože Grošelj

PRILAGAJANJE

Na pot v Zambijo sem se zaustavil v Rimu, kjer sem našel p. Marjana Šefa, ki je pomagal med počitnicami pri Radiju Vatikan. Na lep način me je pregovoril, da sem pristal na inter-

Od leve proti desni: Jože Grošelj,
Kristina Mlakar in Janez Mujdrica.
Slikano v Ljubljani pri Boži Pleničar

++++
vju o inkulturaciji, vživljanju misi-
jonarjenja v domačo afriško kulturo.
Sledeči dogodek lepo prikaže, kako
je ta problem delikaten.

V Mumbwi sem razpravljajal s člani
župnijskega sveta, razvoju župnije.
Razpoložili so se, postalo je prav pri-
jetno. Začeli smo se tudi šaliti. Po-
vedal sem jim tudi jaz, kako je kavboj
Jack snubil kavbojko Virginijo. Jack
pride k Virginiji, ki je ravno molzla
krave. "Bi me vzela?" "Bi," pravi Vir-
ginija. "Povej mi le, kakšna je razli-
ka med mano in tole kravo." Jack se
zmede in molči. "Jack, če ne veš, kak-
šna je razlika med mano in kravo, si
pa vzemi kravo za ženo!" Ni ga preveč
rada videla.

Fričakoval sem, da se bodo smejali.
Čudno me pogledajo, potem pa mi eden
pravi: "Oče, pri nas je največja žal-
litev, če bi nekemu rekel, da naj po-
roči žival."
Janez Mujdrica

VRNITEV Z DOPUSTA

Med letošnjim dopustom sem obiskal sorodnike, prijatelje in znance po svetu. Povsod sem bil zelo gostoljubno sprejet. Bog vam plačaj za ljubeznivost in izkazano dobroto. Posebno se še zahvaljujem misijonarjem Sv. Vincencija v Torontu ter sorodnikom in prijateljem v istem mestu. Potem g. Jožetu Kopeinigu s Koroške ter sobratom jezuitom v Sloveniji.

Mama je bila pa tudi zelo vesela sinovega obiska, čeprav je bil pretrkan z nitkami slovesa. Vesel sem bil, ker so me brat in sestre z družinami tako pozorno sprejeli; človek se v tujini lahko naleze navad, ki so teže sprejemljive. Nečaka, štiri-letnega Jerneja, sem pa razočaral. Nisem mu bil prinesel krokodila, kot je pričakoval. Z žarečimi očmi me je gledal in poprosil: "Stric, ali si mi prinesel krokodila?" "Je prevelik, da bi šel v avijon," sem mu odgovoril. A mali ni bil zadovoljen. Zelo resno mi je svetoval: "Zakaj pa nisi okno odprl, da bi ven gledal."

Tudi med počitnicami nisem nehal delati za misijon v Mumbwi. Planirane so tri cerkvice in bolnica v Nangomi. Za Veliki šmaren pa mi je zambijski provincijal, p. Paul Brassil, poslal obvestilo, da me pošilja v Kizito, pomagat p. Lojzetu Podgrajšku. Čakalo me je pa še drugo presenečenje: novembra meseca sem namreč zvedel, da je moja dispozicija Sv. Ignacij v Lusaki. "Rad bi videl, da prevzamete delo hišnega ministra in pomoč na župniji," je sporočil provincijal. Tako se sedaj že vživljam v delo pri Sv. Ignaciju, kjer je štiri leta deloval p. Jože Kokalj. Iskren pozdrav.

Stanko Rozman

Verniki med mašo v Chelstonu; časte Marijo na dan romanja, 30. avgusta.

+++++

MARIJINO SVETIŠČE

30. avgusta letos smo imeli celodnevno romanje k Fatimski Materi Božji v Chelstonu. Navzoči so bili predstavniki vse nadškofije. Slovesnost je vodil lusaški nadškof Adrian Mungandu. V Chelstonu smo se na romanje pripravili z devetdnevnic. Tema je bila posvečena odrešenju sveta, predvsem pa načinu, kako mi lahko pri tem pomagamo. Za priložnost smo izdali Marijansko revijo, ki je vsebovala celotni program devetdnevnic in romanja. Verniki so se romanja v velikem številu udeležili. Marsikdo bi tudi rad prišel, a ni imel transporta. Nabavljamo pa avtobus, ki bo romanja olajševal. Obenem bo pa to izredna pomoč pri organiziranju duhovnih vaj.

Lovro Tomažin

Ernest Benko je težko dočakal p. Miha Drevenška, čeprav se je le-ta mudil na izrednem dopustu v domovini. Obiskat je šel bolno mamo. Našel jo je na smrtni postelji. Pokopali so jo na Vernih duš dan v Vidmu pri Ptujju. P. Miha ni bil mogel priti na očetov pogreb maja letos. Zato je bilo pri pogrebu čutiti, da se je poslavljajal od obeh staršev. Naj počivata v miru. Sinu in nam pa pomagata izprositi Božji žegen na misijonsko polje.

Brat Zdravko Kravos se je na dan Brezmadežnega spočetja oglasil v Lusaki in vam tole sporoča: Poleg dela v šoli in na vrtu sem pripravil trinajst dečkov iz naše gimnazije na krst. Prišel je sam škof Mazombwe ter dečke krstil in birmal s še štirimi drugimi fanti. Za prihodnje leto pa pripravljam skupino tridesetih fantov, ki bi bili radi krščeni. To mi dela veselje v tej afriški vročini.

Izdajajo Slovenski misijonarji v
Zambiji.

Naslov P.O. Box 330084, Lusaka,
Zambia.

Uredil Stanko Rozman

Tiskano Printed by Baptist Press
Lusaka, Zambia.